

L'hora del President

CARLES NAVALES*

DIARI DE GIRONA, 20.06.09

Dilluns passat, sindicalistes i polítics d'esquerreres van rendir un homenatge al que fou secretari general del Partit Comunista d'Espanya (PCE), Santiago Carrillo, en un acte que es va celebrar a l'auditori Atrium de Viladecans.

L'homenatge va reunir més de 400 persones, entre els organitzadors i ciutadans anònims que volien escoltar de primera mà a aquesta figura clau de la història política espanyola. El moment més aplaudit de la intervenció del veterà polític va ser quan va demanar al PSC i al PSOE que es posin d'acord, doncs, de no ser així, donarien a la dreta tots els punts per a alçar-se amb el poder. Certament, un divorci entre els socialistes catalans i els de la resta d'Espanya seria una catàstrofe per a l'esquerra i per al progrés del país.

Sorprèn, no obstant, que els bons resultats que està obtenint el PSC es transformin en fracàs davant l'opinió pública. Els socialistes catalans s'expliquen malament? La premsa intoxica? L'oposició tergiversa la veritat? El cas més eloqüent fou el de l'aprovació dels pressupostos generals de l'Estat. Cap socialista va dir que votarien en contra si no es resolía el finançament, i, tot i així, tothom va creure que van plantejarse-ho i no van tenir nassos per a fer-lo. On és la mà negra?

Ara estem en el mateix. El president Montilla ha aconseguit que el finançament de Catalunya s'ajusti al nou Estatut; que no estigui per sota de la mitjana espanyola; i que arribi a una suma que els governs

nacionalistes mai haurien somiat. I, no obstant això, la mà negra ens diu que és un fracàs.

Fent servir el compte de la vella, per ser l'únic possible, ens va dir la premsa que el vicepresident Pedro Solbes oferia augmentar en 1.794 milions d'euros l'actual finançament per a Catalunya; ara ja són més de 2.000: tot un avanç.

Doncs, si governés Artur Mas estaria content; el seu somni es veuria complert i el govern nacionalista anunciaria a so de bombo i platerets el gran èxit.

I és que en el 2001, el PP governava a Espanya i CiU a Catalunya. Va correspondre a Artur Mas l'honor de negociar amb el govern Aznar un nou sistema de finançament. El líder nacionalista declarava en la premsa, el 17 de juliol de 2001, que, el just, era un increment de 2.400 milions d'euros anuals. La cosa va quedar en 1.400 i CiU va continuar donant suport al PP tres anys més.

Observin que si a aquests 1.400 milions aconseguits llavors, els sumem els més de 2.000 actuals, el total és prop de 4.000: Artur Mas pot donar-se per satisfet, el seu objectiu s'ha cobert amb escreix; però no: ara CIU en demana 4.200. La mà negra ho torna fracàs. I no compto els, des d'ara, 1.200 milions anyals per infraestructures.

Igual succeïx amb les pasades eleccions. El PSC obté el millor resultat del socialisme europeu i arrasa a Catalunya amb un 36%, 14 punts més que el seu immediat seguidor CiU. I 14 punts és molt, pràcticament tot el

que treu el PPC (18) o ERC i ICV sumats (15). Doncs per a la mà negra és altre fracàs.

Certament que és bo ésser crític amb un mateix, però no fins al punt de flagel·lar-se.

En aquest context les pressions al president Montilla perquè no tanqui l'acord (que aquesta setmana ja s'ha tancat en silenci) amb Zapatero, augmenten. Ara tocarà al president mullar-se. I sàpiga que els catalans li agraïrem que no li tremoli el pols a l'hora de signar el millor acord de finançament que Catalunya ha tingut al llarg de la seva història. I que si ha d'optar entre ERC o PSOE, no tingui cap dubte.

*Carles Navales es director de la revista "La Factoria"
>revistalafactoria.eu<